

«Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται»

Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν δέχεται συνεχῶς θλίψεις, στεναχώριες, βάσανα ἀπό τόν ἑαυτό του τόν ἴδιο, ἀπό τόν πλησίον του, ἀπό τόν διάβολο. Πότε ὁ ἕνας τόν πειράζει, πότε ὁ ἄλλος καί συνεχῶς βρίσκειται ὑπό τό κράτος τοῦ πόνου καί τῆς θλίψεως.

Ἐάν ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας μας ὁ Χριστός, πέρασε αὐτό τό καμίни πού λέγεται θλίψη, πού λέγεται πειρασμός, πού λέγεται κίνδυνος καί τόσα ἄλλα, πόσο μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐμπαθής, ὁ ψυχικά ἄρρωστος, εἶναι ἀδύνατον νά μήν ὑπομείνει τίς θλίψεις οἱ ὁποῖες ἔρχονται, μᾶλλον ξεκινᾶνε κατ' οἰκονομίαν ἀπό τόν Θεό, πρὸς θεραπεία τῶν πληγῶν πού ἔχουμε μέσα μας....

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πέρασε αὐτό τό καμίни καί εἶπε, ὅτι «**διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**». Δηλαδή δέν θά περάσει στή ζωή τήν πνευματική ὁ ἄνθρωπος καί σ' αὐτή τή ζωή, στήν πρόοδο τήν πνευματική, ἰδιαίτερα ὅμως στόν ἄλλο κόσμος, τόν αἰώνιο κόσμος, ἐάν δέν περάσει ἀπό τό καμίни τῆς καθάρσεως. Ὁ χρυσός εἶναι καλός, ἀλλά ὅπως βγαίνει ἀπό τή γῆ, βγαίνει μέ πολλά παράσιτα. Γιά νά γίνει ἄξιος κυκλοφορίας καί ἀξίας, πρέπει νά περάσει ἀπό τό καμίни τῆς φωτιᾶς, νά καθαριστεῖ, ν' ἀποβάλλει τίς σκουριές, ν' ἀποβάλλει τά παράσιτα πού ἔχει ἀπό τή γῆ κάτω. Καί ὁ ἄνθρωπος ἔχει τό

χρυσό τῆς ψυχῆς, διότι ὅπως ξέρουμε ἀπό τὴν Ἁγία Γραφή, ἡ ψυχὴ εἶναι πνοὴ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐπλασε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνεφύσησε στοὺς μυκτῆρας αὐτοῦ καὶ ἐγινε ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Δηλαδή τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δημιούργησε ψυχὴ λογικὴ, ἀθάνατη, ἀγγελικὴ μέσα στὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ εἶναι τὸ χρυσάφι τοῦ ἀνθρώπου, γιατί τὸ σῶμα εἶναι φθαρτό, εἶναι ἁμαρτωλό, ἐνῶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πνοὴ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ χάρη συγγενεὺεὶ μέ τὸν Θεό. Ἐπομένως ὅπως λέει κι ὁ Χριστὸς μας «κάθε ψυχὴ πού ἦρθε στὸν κόσμο αὐτό, κάποια μέρα θ' ἀφήσει τὸν κόσμο αὐτό καὶ θά ἀπέλθει γιὰ τὸν Πατέρα τὸν Οὐράνιο». Ἀλλά γιὰ νὰ περάσει πρὸς τὸν Πατέρα τὸν Οὐράνιο, νὰ χρησιμεύσει στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, γιὰ νὰ γίνει χρήσιμος στὴν δοξολογία τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ περάσει ἀπὸ τὸ καμίνι τῶν θλίψεων. Τὸ καμίνι τῶν θλίψεων, προϋποθέτει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχει ὑπομονή. «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται», λέει πάλι ὁ Κύριος. Ἐπομένως χωρὶς ὑπομονὴ δέν ξεπερνοῦμε τίς θλίψεις τῆς παρουσίας ζωῆς. Ὁ Χριστὸς μας μᾶς ἄφησε ἓνα γενναῖο, ἓνα ἅγιο παράδειγμα ὑπομονῆς. Καί τί δέν ὑπέμεινε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς ἠθέλησε, τοὺς εὐεργέτησε, τοὺς χάρισε θεραπεία, τοὺς χάρισε χαρὰ, ἀνακούφιση. Καί τί δέν τοὺς ἔδωσε ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς ἀνθρώπους; Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς εὐεργεσίας, δέν ἦταν τίποτα ἄλλο, παρὰ ἓνας φθόνος καὶ μιά κακία....

Ἡ ὅλη ζωὴ τοῦ Χριστοῦ δέν ἦταν τίποτα ἄλλο παρὰ μιά εὐεργεσία, μέ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν σηκώσουν καὶ νὰ τὸν ἀναρτήσουν σάν κατάδικο καὶ σάν πολὺ ἁμαρτωλό, πάνω στὸν σταυρό.

Ὁ Χριστὸς βρίσκεται στὴ Γεσθημανῆ, στό Ὅρος

τῶν Ἑλαιῶν. Ἐκεῖ στό Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν, ἄρχισε ἡ τραγωδία τῆς σταυρικῆς πορείας πρὸς τόν Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ βλέπουμε τούς μαθητάς νά δειλιάζουν, καί νά τόν ἐγκαταλείπουν. Δέν ἦταν θλίψις αὐτή;...

Ἀνθρωπίνως ὑπέμεινε ὅλη αὐτή τή τραγωδία τῆς σταυρώσεως, μέ πολύ θλίψη, μέ πολύ πόνο, μέ πολλά τραύματα· ἐτραυματίσθη γιά τίς ἁμαρτίες ἡμῶν, ὅπως λέει στήν Παλαιά Διαθήκη. Τόν περιέπαιξαν, τόν περιγέλασαν, τόν ἔφτυσαν, τόν παρουσίασαν στόν κόσμο, καί εἶπε ὁ Πιλᾶτος: «ἴδε ὁ ἄνθρωπος». Ὁ Χριστός μέ κατεβασμένο τό κεφάλι σάν ἔνοχος, φέροντας τό πρόσωπο τοῦ ἐνόχου ἀνθρώπου, παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος σάν ἔνοχος, γιά ν' ἀπαλλάξει τόν ἔνοχο ἀπό τήν ἐνοχή του καί νά τόν παρουσιάσει καθαρό ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς του.

Ὅλη αὐτή ἡ θλίψις, ὅλη αὐτή ἡ ταλαιπωρία, δέν ἔχει ὑπομονή μέσα; Ἄν ἀνυπομονοῦσε τί θά ἔκανε; Ἀμέσως θά καταδίκαιζε τούς πάντες. Κι ὁμως· μέ τήν ὑπομονή καί τήν ταπείνωση νίκησε, ἐξουδετέρωσε τόν διάβολο. Γι' αὐτό εἶπε ὅτι *«ἔρχεται ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου καί ἐν ἐμοί εὐρίσκει οὐδέν»*. Ἔρχεται –λέει– ὁ διάβολος νά μ' ἐξετάσει σάν ἄνθρωπο, χωρίς νά ξέρει ὅτι εἶμαι Θεάνθρωπος καί δέν βρίσκει ἁμαρτία. Γιατί δέν βρίσκει ἁμαρτία; Γιατί *«ταπείνωσε ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ»*. Ὑπακούοντας στόν Οὐράνιο Πατέρα, ταπεινώνοντας τόν ἑαυτό του σάν ἄνθρωπος, ἐπειδή πῆρε τά σφάλματα τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἐπάνω του καί ἔδωσε τόν ἑαυτό του γιά ἔνοχο καί θυσιάστηκε γιά τό ἀνθρώπινο γένος τό ἔνοχο. Τό ἀπήλλαξε ἀπ' τίς εὐθύνες καί τίς ἐνοχές καί τό ὀδήγησε στόν Οὐρανό. Δέν ἦταν τίποτα ἄλλο ἢ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, παρά ἓνα παράδειγμα πειρασμῶν, θλίψεων, ὑπομονῆς καί τελικῆς νίκης....

Ἄδρῳμος τοῦ Θεοῦ εἶναι φωτεινότατος καὶ φέρνει εὐτυχία στόν ἄνθρωπο

Τίποτε δέν θέλει ὁ Θεός. Δέν ζητᾶ οὔτε κόπους, οὔτε μόχθους, οὔτε χρήματα. Θέλει λίγη ὥρα νά καταθέσουμε τά ἁμαρτήματά μας, νά μᾶς δώσει τήν συγγνώμη καὶ μετά νά ζήσουμε ἕναν ἴσιο δρόμο, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐτυχισμένος. Δέν εἶναι ἕνας δρόμος πού φέρνει πικρία, πού φέρνει ἀπόγνωση, πού φέρνει κακό στόν ἄνθρωπο. Ὁχι. Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι φωτεινότατος, φέρνει χαρά, φέρνει ὑγεία ψυχοσωματική, φέρνει εἰρήνη, φέρνει γαλήνη καὶ εὐτυχία στόν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀπέραντη εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἀκολουθώντας τήν ἁμαρτία, τόν δρόμο τοῦ διαβόλου, ὁ διάβολος εἶναι πάμφτωχος, δέν ἔχει τίποτε τό καλό ἐπάνω του. Καὶ ὅποιος τοῦ κάνει ὑπακοή, τοῦ δίνει ἀπ' ὅ,τι ἔχει. Καὶ σάν δυστυχῆς, δυστυχίες δίνει καὶ σέ ὅποιον ἀκούει τίς συμβουλές του. Ἐνῶ ὁ Χριστός, ὅταν τοῦ κάνουμε ὑπακοή, μᾶς δίνει ὅ,τι ἔχει. Ὁ Χριστός εἶναι φῶς, μᾶς δίνει φῶς. Ὁ Θεός εἶναι παράδεισος, μᾶς δίνει παράδεισο. Ὁ Θεός εἶναι συγγνώμη, συγγνώμη μᾶς παρέχει. Ὁ Θεός εἶναι ζωή, μᾶς δίνει ζωή. Εἶναι αἰώνια εὐτυχία, αἰώνια εὐτυχία μᾶς χαρίζει ἐντελῶς δωρεάν.

Γιατί ὅλα αὐτά τά ἀγαθά νά μὴν τά ἐπιτύχουμε; Γιατί νά μισήσουμε τόν ἑαυτό μας καὶ νά τόν κάνουμε δυστυχῆ; Δέν χρειάζεται τίποτε ἄλλο, παρά μιά μικρή φώτιση, μιά μικρή προσπάθεια ν' ἀλλάξουμε τρόπο ζωῆς. Καὶ μέ τήν ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς μπαίνουμε στήν λεωφόρο τῆς ὁποίας ἡ πύλη λέγεται Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν· ἡ καρδιά τοῦ Χριστοῦ.

Σκεφθεῖτε ἡ ψυχὴ μας εἶναι πνοή τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ

πνοή τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθε ἀπό τόν Θεό. «Καί ἐνεφύσησε, λέγει ἡ Γραφή, εἰς τούς μυκτήρας τοῦ πρώτου ἀνθρώπου καί πῆρε ὁ ἄνθρωπος πνεῦμα ζωῆς». Λοιπόν τό Ἅγιο Πνεῦμα δημιούργησε ψυχή λογική, ἀθάνατη στόν πρῶτο ἄνθρωπο. Αὐτή ἡ πνοή θά βγεῖ τήν ὥρα τοῦ θανάτου καί θά πρέπει, κατά φυσική ἀκολουθία, νά ἐπιστρέψει «ὄθεν ἐξῆλθεν». Ἐάν ἡ πνοή αὐτή τοῦ Θεοῦ, ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει τά χαρακτηριστικά τοῦ Οὐρανίου Πατρός, σάν παιδί τοῦ Θεοῦ, ἀκώλυτα θά ἀνέβει καί θά εἰσέλθει πάλι εἰς τήν καρδιά τοῦ Θεοῦ. Ἐάν ὅμως ἔχει τά χαρακτηριστικά τοῦ διαβόλου, ὁ Θεός νά φυλάξει, θά πάει μαζί μέ τόν διάβολο.

Γι' αὐτό ἄς βοηθήσουμε τόν ἑαυτό μας νά βαδίζει αὐτό τόν δρόμο τῆς ἱερᾶς ἐπιστροφῆς καί νά εἴμαστε πολύ εὐτυχημένοι γιά τό ὅτι ἔχουμε τό δικαίωμα ἀνά πᾶσα στιγμή νά καθαριζώμεθα ψυχικά καί νά γινόμαστε ὀλοκάθαροι· καί ὅταν θά μᾶς καλέσει ὁ Θεός, μ' αὐτή τήν καθαρότητα θά ὀδηγηθοῦμε στόν θρόνο Του.

Πρέπει ὅμως νά βοηθήσουμε, μέ τήν φώτιση πού ἔχουμε, καί τόν πλησίον μας καί τόν ἀδελφό μας καί νά τόν ὀδηγήσουμε στήν μετάνοια, στήν ἐπιστροφή, στήν ἱερή ἐξομολόγηση. Καί αὐτό τό ἱερό καλό εἶναι ἀξιόμισθο· μεγάλο πρᾶγμα νά φέρει ἕνας ἄνθρωπος τόν ἀδελφό του στήν μετάνοια.

Ἄς προσευχώμεθα γιά τούς ἀδελφούς μας τούς χριστιανούς νά βροῦν τόν δρόμο τῆς σωτηρίας. Κοιτά στίς δικές μας αἰτήσεις νά ἔχουμε καί ἕνα μέρος αἰτήσεων γιά τούς ἀνθρώπους πού δέν γνωρίζουν τόν Θεό. Εἶναι μιᾶ ἔμπρακτη πράξη ἀγάπης γιά τόν πλησίον. Καί ὅταν ἔχουμε ἀγάπη, ἔχουμε τόν Θεό μέσα μας. Ὅταν ἀγαπᾶμε τούς ἀδελφούς μας, πράττουμε τό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Διότι «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστὶ καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ».